

การส่งเสริมพัฒนาการเด็กออทิสติกผ่านการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ : ความต้องการและความ
คาดหวังของผู้ปกครอง*

ENHANCING THE DEVELOPMENT OF CHILDREN WITH AUTISM THROUGH LEARNING
ABOUT DANCE: NEEDS AND EXPECTATIONS OF PARENTS

เตชสิทธิ์ รัตมีวงศ์พร

Taychakit Russameewongporn

มหาวิทยาลัยราชภัฏสมเด็จพระเจ้าพระยา

Bansomdejchaopraya Rajabhat University

Email: taychakit.artart@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษา การส่งเสริมพัฒนาการเด็กออทิสติกผ่านการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ : ความต้องการและความคาดหวังของผู้ปกครอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความต้องการและคาดหวังของผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ในเด็กออทิสติก โดยมีประเด็นความต้องการและความคาดหวังในการส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ในเด็กออทิสติก โดยกลุ่มประชากรที่ศึกษา คือ กลุ่มผู้ปกครองของเด็กออทิสติกอายุระหว่าง 5-12 ปี ในศูนย์การศึกษาพิเศษและหน่วยบริการการศึกษาพิเศษในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร

ผลการวิจัยพบว่า

ด้านข้อมูลส่วนบุคคล เช่น เพศ อายุ สถานภาพสมรส ข้อมูลเกี่ยวกับบุตร ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้ ด้านความคิดเห็นและประสบการณ์ และ ด้านความเข้าใจเกี่ยวกับการรักษาออทิสติก มีความสัมพันธ์กับความต้องการและความคาดหวังที่มีต่อการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ในกลุ่มเด็กออทิสติก โดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อความต้องการและความคาดหวังต่อการจัดการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ในกลุ่มเด็กออทิสติก โดยรวมอยู่ในระดับ “มาก” โดยมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 53.7 และร้อยละ 62.5 ตามลำดับ

คำสำคัญ: ออทิสติก; ผู้ปกครอง; ความต้องการ; ความคาดหวัง; การเรียนรู้

* Received July 17, 2024; Revised August 16, 2024; Accepted August 29, 2024

ABSTRACT

The study “Enhancing the development of Children with Autism through learning about dance: needs and expectations of parents” The objectives of this study were to study the needs and expectations of parents of children with autism towards learning dance in order to promote learning development in children with autism. The issue of needs and expectations to promote learning development in children with autism. The study population was a group of parents of children with autism aged 5-12 years in a special education center. and special education services in Bangkok area.

The results of the research revealed that

Personal information such as gender, age, marital status, information about children education level career and income opinions and experiences and understanding of autism treatment It is related to the needs and expectations of learning dance. To promote learning development in children with autism. It was found that the sample group had opinions on the needs and expectations of the dance learning management to promote learning development among children with autism. Overall, it was in the “high” level, with an average of 53.7% and 62.5 percent, respectively.

Keywords; Autism; Parents; Need; Expectations; Learning

บทนำ

เด็กพิเศษ หรือ เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ในภาษาไทยที่แปลความมาจากคำว่า Children with special needs เป็นคำที่ใช้ในวงการศึกษาเพื่อแบ่งประเภทเด็กในการรับบริการทางการศึกษา การช่วยเหลือ และการบริหารจัดการงบประมาณ (Philip Garner, 2009) สำหรับเด็กที่มีพัฒนาการที่แสดงออกถึงความเป็นพิเศษนั้นจะมีข้อจำกัดบางประการโดยแบ่งประเภทตาม ข้อจำกัด ได้แก่ ข้อจำกัดด้านร่างกายและ ข้อจำกัดด้านสติปัญญา จากลักษณะดังกล่าวข้างต้นเด็กที่มีสติปัญญาบกร่อง ปัญหาการเรียนรู้ พฤติกรรม อารมณ์จะถูกจัดอยู่ในกลุ่มเด็กที่มีความต้องการพิเศษ (จรัสลักษณ์ รัตนพันธ์, 2559) ในปัจจุบันชื่อเรียกภาวะของอาการออทิสซึมโดยมีเกณฑ์การวินิจฉัยอาการของโรคตามระบบ Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders (DSM) โดยเกณฑ์ดังกล่าวเริ่มมีตั้งแต่ปี พ.ศ.2523 (เบญจมาศ พระธานี, 2554) AUTISM (Autism Spectrum Disorders: ASD) เป็นภาวะความผิดปกติของระบบการทำงานของสมองของผู้ที่มีภาวะอาการออทิสซึมจะถูกเรียกว่าเป็นบุคคลออทิสติก โดยจะมีลักษณะอาการที่แสดงถึงการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม พัฒนาการทางภาษา และทักษะการสื่อสารที่แตกต่างจากบุคคลทั่วไป (จิรพันธ์ วีรกุล, 2559) ทั้งนี้พฤติกรรมอาการออทิสซึมเป็นผลสืบเนื่องจากความผิดปกติของการทำงานของสมอง ซึ่งอาการจะเริ่มแสดงให้เห็นก่อนอายุ 3 ขวบ จะมีพฤติกรรมที่กระทำซ้ำ ๆ กับวัตถุหรือการกระทำในชีวิตประจำวัน หรือมีพฤติกรรม ความรุนแรงที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับพัฒนาการและระดับสติปัญญา (IQ, Intelligence Quotient) (Timmons, V., Breitenbach, M., & MacIsaac, M., 2006) โดยลักษณะเด่นของอาการในเด็กออทิสติกจะมี 3 พฤติกรรม ดังนี้

1. พฤติกรรมด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม อาการดังกล่าวสัมพันธ์กับอวัยวะสมองในส่วนของสมองกลีบหน้า (Frontal Lobe) โดยลักษณะเด่นของอาการ คือ การไม่มองหน้า ไม่สบตาในขณะสนทนาหรือ

ในระหว่างมีกิจกรรมร่วมกัน การไม่แสดงอารมณ์หรือความรู้สึกที่แท้จริง ความไม่สามารถเพื่อการสื่อสารความต้องการ ความไม่เข้าใจถึงสถานการณ์ในสังคมและชาติซึ่งกาลเทศะ (สุพัตรา วงศ์วิเศษ-แอนดราตี, 2560)

2. พฤติกรรมด้านภาษาและการสื่อสาร อาการดังกล่าวสัมพันธ์กับอวัยวะสมองในส่วนของกลีบขมับ (Temporal Lobe) เป็นสมองส่วนของการควบคุมการเข้าใจในภาษา การตีความภาษา การได้ยิน และการสื่อสาร โดยพบว่าปัญหาพัฒนาการด้านภาษาล่าช้า (สุพัตรา วงศ์วิเศษ-แอนดราตี, 2560)

3. พฤติกรรมอื่น ๆ เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงลักษณะร่วมของกลุ่มที่มีอาการ ดังนี้ การมีพฤติกรรมที่ซ้ำ ๆ มีความสนใจของที่หมุนได้ และชอบนำวัตถุมาเคาะ/กระทบกันให้เกิดเสียง การนำเอาของเล่นมาต่อเรียงเป็นแถว ลักษณะของกิจวัตรประจำวันมีแบบแผนเฉพาะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ (จิตติรัตน์ พุกจินดา, 2545)

ในปัจจุบันยังไม่สามารถระบุสาเหตุหรือปัจจัยการเกิดอาการได้อย่างชัดเจน ซึ่งในเบื้องต้นสันนิษฐานว่าอาจเกิดจากสาเหตุจากความผิดปกติของระบบสมอง/ระบบประสาท และความผิดปกติจากปัจจัยทางพันธุกรรม โดยผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีกลุ่มอาการออทิสซึมมีความผิดปกติของยีน (Gene) และโครโมโซม (Chromosome) ซึ่งผู้ที่มีภาวะออทิสซึมจะพบความผิดปกติของโครโมโซมหลายตำแหน่ง (จิรนนท์ วีรกุล, 2559) ในการศึกษาทางระบาดวิทยาของกลุ่มอาการออทิสติกในประเทศไทยมีแนวโน้มที่สูงขึ้น โดยพบในเพศชายมากกว่าเพศหญิงในอัตราส่วน ชาย : หญิง 4 : 1 จากข้อมูลสถิติโดยกรมสุขภาพจิตของกระทรวงสาธารณสุข พบว่าภาพรวมในประเทศมีบุคคลที่มีอาการออทิสซึมประมาณ 300,000 คน ซึ่งภาวะอาการออทิสซึมนั้นสามารถพบได้ทุกระดับของผู้คนในสังคม

การเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้

การเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ในอดีตจะมีสถาบันการศึกษาที่มีบทบาทในการจัดการเรียนการสอนเพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้ทางนาฏศิลป์เริ่มจาก “โรงเรียนนาฏดุริยางคศาสตร์” ซึ่งในปัจจุบัน คือ “สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์” สังกัดกรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม การเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยได้ถูกนำมาบรรจุในหลักสูตรระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา โดยการเรียนการสอนควรเน้นถึงพื้นฐานและทักษะเบื้องต้น จุดเด่นของการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ คือ การฝึกทักษะ การฝึกฝน ฝึกวินัย ซึ่งนับเป็นการฝึกตนเอง (อมรา กล้าเจริญ, 2535) หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 : กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เป็นหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความสมดุลพร้อมทั้งด้านร่างกาย พร้อมทั้งมีความรู้ และทักษะพื้นฐาน บนพื้นฐานของความเชื่อว่าทุกคน สามารถเรียนรู้และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ โดยการใช้วิธีการสอนผ่านการถ่ายทอดองค์ความรู้ และการฝึกทักษะกระบวนการคิด หรือการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้การจัดกิจกรรม (รจนา สุนทรานนท์, 2537) สาระสำคัญที่จะได้เรียนรู้จากวิชานาฏศิลป์ คือ องค์ประกอบนาฏศิลป์ การแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ การใช้คำศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์ การวิเคราะห์ วิพากษ์ วิจาร์ณ คุณค่านาฏศิลป์ การถ่ายทอดความรู้สึกและความคิด ซึ่งหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้ 1. ความสามารถในการสื่อสาร 2. ความสามารถในการคิด 3. ความสามารถในการแก้ปัญหา 4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต 5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี ซึ่งสมรรถนะสำคัญทั้ง 5 ประการนี้ คือ สิ่งที่เป็นสาระสำคัญเชิงผลลัพธ์ที่ได้จากการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

การจัดการกระบวนการเรียนรู้สำหรับเด็กพิเศษประเภทออทิสติกจะต้องบูรณาการทั้งศาสตร์และศิลป์ในทุกมิติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการนำกระบวนการทางการศึกษาและศิลปวัฒนธรรมมาร่วมเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการจัดการเรียนรู้จะมีประสิทธิภาพ และประสพผลได้นั้นขึ้นอยู่กับความร่วมมือจากหลายฝ่ายที่มีความเข้าใจในเด็กกลุ่มนี้ซึ่งเป็นสมาชิกกลุ่มหนึ่งของสังคม ซึ่งการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษประเภท

ออทิสติกนั้นมุ่งเน้นพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนสูงสุดทุกด้าน โดยการเรียนรู้ทักษะทางการสื่อสารสังคมที่เหมาะสมกับวัยการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับศักยภาพของแต่ละบุคคล เพื่อการดำรงและดำเนินชีวิตในสังคมลักษณะร่วมกัน ในปัจจุบันสถานการณ์ของโลกได้เปลี่ยนแปลงไปสู่ยุคประชาธิปไตยชนชั้นทุกกลุ่มมีสิทธิและความเสมอภาคเท่าเทียมกัน ประชาชนเริ่มเห็นความสำคัญของการศึกษาในฐานะที่เป็นกระบวนการที่ก่อให้เกิดความรู้ ประสบการณ์ผ่านรูปแบบการจัดการศึกษาในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งในปัจจุบันการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์มีความสำคัญและได้ปรากฏใช้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานและการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ดังนั้นในแนวทางการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์จึงไม่ได้เป็นเพียงแค่การให้ความรู้ หากแต่มุ่งพัฒนา ส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เกิดสติปัญญา เจตคติที่ดี ความเข้าใจในคุณค่าของความเป็นมนุษย์ พร้อมทั้งอนุรักษ์มรดกทางศิลปวัฒนธรรมไทยจากแนวทางดังกล่าว จึงเป็นอีกช่องทางหนึ่งในการพัฒนาการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ดีสำหรับเด็กออทิสติก

จากปัญหาและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความต้องการและความคาดหวังของผู้ปกครองในการส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกช่วงอายุระหว่าง 5 - 12 ปี ผ่านการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์

วัตถุประสงค์การวิจัย

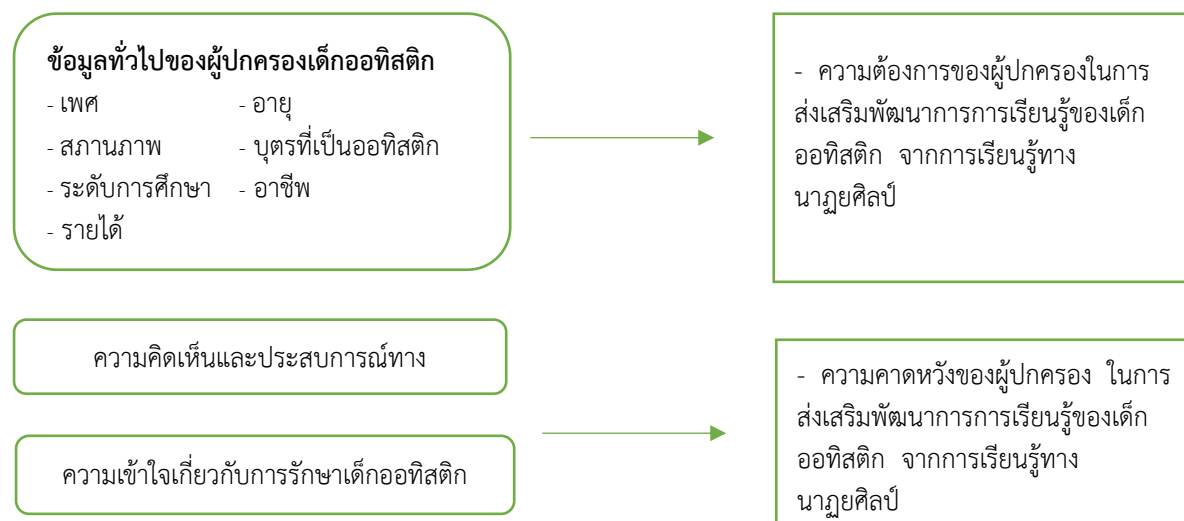
1. ศึกษาความต้องการและความคาดหวังของผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ในเด็กออทิสติก

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณและเก็บข้อมูลเชิงสำรวจโดยเก็บข้อมูลจากประชากรเป้าหมายในพื้นที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้การสุ่มตัวอย่างจากกลุ่มตัวอย่างที่มีความเป็นตัวแทน และสะท้อนถึงภาพของความต้องการและความคาดหวังของผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ในกลุ่มเด็กออทิสติกในการศึกษาครั้งนี้จึงเลือกจากผู้ปกครองของเด็กออทิสติกที่เข้ารับบริการกับหน่วยงานที่มีพันธกิจในการรับผิดชอบดูแลบำบัด และพัฒนาเด็กพิเศษ ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตด้านกรอบแนวคิด

สรุปผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง “การส่งเสริมพัฒนาการเด็กออทิสติกผ่านการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ : ความต้องการและความคาดหวังของผู้ปกครอง” ผู้ศึกษาได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม จำนวน 216 ชุด สำหรับการนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า ผู้ศึกษาแบ่งการนำเสนอข้อมูลออกเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปด้านประชากรศาสตร์

ส่วนที่ 2 ทศนคติของกลุ่มผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่มีต่อความต้องการและความคาดหวังจากการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการการเรียนรู้

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การถดถอยของสหสัมพันธ์ (Regression)

จากการสำรวจข้อมูลความต้องการและความคาดหวังของผู้ปกครองเด็กออทิสติกผ่านการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการการเรียนรู้ ในช่วงระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ - มีนาคม พ.ศ. 2563 ซึ่งทางผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปด้านประชากรศาสตร์

1.1 ข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไป

การสำรวจข้อมูลด้านประชากรของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ เพศ อายุ สถานภาพสมรส พบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงเป็นส่วนมากถึงร้อยละ 59.3 ซึ่งอยู่ในช่วงอายุ 30 - 45 ปี คิดเป็นร้อยละ 59.3 รองลงมาคือช่วงอายุมากกว่า 45 ปี กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสที่ร้อยละ 81.5

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับการมีบุตร จะพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีบุตรจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 45.8 รองลงมาคือ มีบุตรจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 28.2 ซึ่งส่วนใหญ่จะมีบุตรที่มีอาการออทิสติกจำนวน 1 คน มากถึงร้อยละ 89.9 โดยบุตรที่เป็นออทิสติกนั้น อยู่ที่อายุ 8 ปี เป็นส่วนมาก คิดเป็นร้อยละ 32.4 รองลงมาคือ อายุ 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 22.2 นอกจากนี้ยังพบว่า บุตรที่เป็นออทิสติกนั้นเป็นบุตรในลำดับที่ 1 มากถึงร้อยละ 65.3 รองลงมาคือ เป็นบุตรลำดับที่ 2 ร้อยละ 28.2

ในด้านคุณวุฒิการศึกษา จะพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี มากถึงร้อยละ 46.8 รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 25.9

ในด้านของอาชีพ จะพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นพนักงานบริษัทเอกชน คิดเป็นร้อยละ 26.9 รองลงมาคือ ประกอบธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 24.5

ในด้านของรายได้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีรายได้อยู่ระหว่าง 15,001 - 25,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 41.7 รองลงมาคือ มีรายได้มากกว่า 25,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 33.8

1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นและประสบการณ์ทางนาฏศิลป์ พบว่า

1. มีความคิดว่าการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เป็นการเสริมสร้างประสบการณ์และเปิดโลกทัศน์การเรียนรู้ในการกล้าแสดงออก ร้อยละ 84.3

2. มีความคิดว่าการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ร้อยละ 75.0

3. เคยพาบุตรหลานที่เป็นออทิสติกเข้าชมและร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับนาฏศิลป์ ร้อยละ 53.7

4. เคยมีความคิดที่จะพาบุคคลอื่นที่ไม่ใช่บุตรหลานของตนที่เป็นออทิสติกเข้าชมและร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับนาฏศิลป์ ร้อยละ 38.4

5. เคยมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหา / ประเด็นและรูปแบบในการจัดแสดงทางนาฏศิลป์ ร้อยละ 31.9

1.3 ข้อมูลเกี่ยวกับความเข้าใจในการรักษาออทิสติก พบว่า

1. ความเข้าใจว่าออทิสติกสามารถรักษาให้หายได้อย่างสมบูรณ์ทางการแพทย์เท่านั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ตอบว่าไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 49.1 รองลงมาคือ เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 35.6 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 15.3 ตามลำดับ

2. ความเข้าใจว่าการรับประทุษร้ายจะทำให้หายจากอาการออทิสติก พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่า ไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 47.7 รองลงมาคือ เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 42.6 และเป็นส่วนน้อยที่ตอบว่า เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 3.2

3. ความเข้าใจว่าการเข้าร่วมกิจกรรมบำบัดต่างๆ อาทิ ดนตรีบำบัด อาชาบำบัด ศิลปะบำบัด กิจกรรมบำบัด ฯลฯ มีส่วนสำคัญทำให้หายจากภาวะออทิสติก พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่า เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 49.7 รองลงมาคือ ไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 30.1 และตอบว่าไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 20.4 ตามลำดับ

4. ความเข้าใจว่าการเข้ารับการศึกษาในลักษณะการจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนร่วม มีส่วนสำคัญทำให้หายจากภาวะออทิสติก พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่า เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมาคือ ไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 25.0 และเป็นส่วนน้อยที่ตอบว่า ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 3.2

5. ความเข้าใจว่าการที่ผู้ปกครองยอมรับและเข้าใจในลักษณะเฉพาะของออทิสติก มีส่วนสำคัญทำให้หายจากภาวะออทิสติก พบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างตอบว่า เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 39.8 รองลงมาคือ ไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 26.9 และมีเพียงร้อยละ 8.3 ที่ตอบว่า ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

โดยผลการศึกษา พบว่าโดยรวมกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.3 รองลงมา คือ มีความเข้าใจมาก คิดเป็นร้อยละ 32.4 และ มีความเข้าใจน้อย คิดเป็นร้อยละ 15.3

1.4 ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการและความคาดหวังเกี่ยวกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ที่มีต่อพัฒนาการเด็กออทิสติก

1.4.1 ความต้องการ พบว่า

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพราะสามารถสร้างบรรยากาศที่เอื้อการเรียนรู้ให้กับเด็กออทิสติก คิดเป็นร้อยละ 42.1 ไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 21.8 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 14.8

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการที่นาฏศิลป์เป็นการเรียนรู้ที่เหมาะสมให้กับเด็กออทิสติกคิดเป็นร้อยละ 50.9 ไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 19.9 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 19.9

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการที่การเรียนรู้ทางนาฏศิลป์มีชุดการเรียนรู้ / อุปกรณ์การเรียนรู้ที่เอื้อต่อเด็กออทิสติกคิดเป็นร้อยละ 43.5 เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 23.6 และไม่เห็นด้วยคิดเป็นร้อยละ 16.2

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการที่นาฏศิลป์สามารถเสริมสร้างพัฒนาการของการเรียนรู้ให้กับเด็กออทิสติกคิดเป็นร้อยละ 50.9 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 20.4 และเห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 8.8

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์มีกิจกรรมการเรียนรู้ทางด้านภาษาและการสื่อความหมายที่เหมาะสมกับเด็กออทิสติกคิดเป็นร้อยละ 42.1 เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 20.8 และไม่เห็นด้วยคิดเป็นร้อยละ 37.0

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์มีกิจกรรมการเรียนรู้ทางด้านทักษะทางสังคมที่เหมาะสมกับเด็กออทิสติกคิดเป็นร้อยละ 44.0 ไม่เห็นด้วยคิดเป็นร้อยละ 24.1 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 12.5

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์มีกิจกรรมการเรียนรู้ทางด้านทักษะทางจินตนาการที่เหมาะสมกับเด็กออทิสติกคิดเป็นร้อยละ 38.9 เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 24.5 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 16.7

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ควรเน้นความสะอาดอุปกรณ์การเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อสุขภาวะที่ดีให้กับเด็กออทิสติกคิดเป็นร้อยละ 42.1 เห็นด้วยคิดเป็นร้อยละ 24.5 และไม่เห็นด้วยคิดเป็นร้อยละ 14.4

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ควรมีบุคลากรเฉพาะทางที่มีความสามารถเฉพาะทางที่จะส่งเสริมการเรียนรู้ให้กับเด็กออทิสติกได้คิดเป็นร้อยละ 42.1 เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 24.5 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 13.0

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ควรมีบุคลากรเฉพาะทางที่สามารถสร้างแรงบัลดาลใจและแนะนำให้ผู้ปกครองไปฝึกกระตุ้นการเรียนรู้ ให้กับเด็กออทิสติกได้คิดเป็นร้อยละ 32.9 เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 26.9 และไม่เห็นด้วยคิดเป็นร้อยละ 17.6

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการที่บุคลากรที่สอนทางนาฏศิลป์ควรเข้าใจถึงความต้องการของผู้ปกครองและเด็กออทิสติกได้คิดเป็นร้อยละ 54.6 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 24.1 และเห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 12.5

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ควรเป็นการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสการเรียนรู้ให้กับเด็กออทิสติกคิดเป็นร้อยละ 49.5 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 21.3 และเห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 13.9

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์โดยผู้สอนควรแจ้งข้อมูลที่สำคัญที่เป็นประโยชน์ในระหว่างการเรียนรู้ให้กับผู้ปกครองเด็กออทิสติกคิดเป็นร้อยละ 51.4 ไม่เห็นด้วยคิดเป็นร้อยละ 18.5 และเห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 12.0

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับในระหว่างการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ควรมีสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานที่เหมาะสมกับเด็กออทิสติกและผู้ปกครองของบุตรหลานที่เป็นออทิสติกโดยคิดเป็นร้อยละ 36.1 เห็นด้วยคิดเป็นร้อยละ 27.8 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 17.1

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ที่ไม่ควรเน้นค่าใช้จ่ายในการเรียนรู้ที่มากเกินไปคิดเป็นร้อยละ 34.7 เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 25.5 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 19.0

1.4.2 ความคาดหวัง

พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ควรเป็นพื้นที่ที่สร้างความเชื่อมั่นและความปลอดภัยในระหว่างการจัดการเรียนรู้ให้กับเด็กออทิสติกและผู้ปกครอง โดยคิดเป็นร้อยละ 49.1 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 21.3 และเห็นด้วยคิดเป็นร้อยละ 14.4

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์จะสามารถทำให้เด็กออทิสติกและผู้ปกครองได้มีกิจกรรมการเรียนรู้บางอย่างร่วมกันคิดเป็นร้อยละ 54.2 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 22.7 และเห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 9.7

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์จะเป็นพื้นที่ที่เด็กออทิสติกสามารถสร้างจินตนาการและถ่ายทอดจินตนาการของตนและเรียนรู้ได้ด้วยตนเองคิดเป็นร้อยละ 37.5 เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 25.9 และไม่เห็นด้วยคิดเป็นร้อยละ 17.6

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์สามารถช่วยให้เด็กออทิสติกสามารถพัฒนาทักษะทางการสื่อสารกับบุคคลอื่นได้ คิดเป็นร้อยละ 53.2 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 20.8 และเห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 6.0

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์สามารถช่วยให้เด็กออทิสติกสามารถพัฒนาทักษะในการเข้าใจสังคมและอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นได้ คิดเป็นร้อยละ 44.4 เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คือ ร้อยละ 19.0 และเห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 17.6

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์สามารถที่จะส่วนช่วยให้เด็กออทิสติกสามารถพัฒนาทักษะในการดำรงชีวิตประจำวันได้ คิดเป็นร้อยละ 39.4 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 28.2 และไม่เห็นด้วยคิดเป็นร้อยละ 13.0

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์สามารถช่วยให้เด็กออทิสติกสามารถพัฒนาตนเองและสร้างความเชื่อมั่นในตนเองได้คิดเป็นร้อยละ 33.8 เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 28.7 และไม่เห็นด้วยคิดเป็นร้อยละ 9.7

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์สามารถช่วยให้เด็กออทิสติกสามารถพัฒนาตนเองในการคิดเชิงสร้างสรรค์ได้คิดเป็นร้อยละ 50.5 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 21.3 และไม่เห็นด้วยคิดเป็นร้อยละ 12.0

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ควรมีเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวกับด้านการศึกษาพิเศษที่ช่วยให้ความรู้ร่วมกันกับครูนาฏศิลป์ให้กับเด็กออทิสติกคิดเป็นร้อยละ 42.1 เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 24.5 และไม่เห็นด้วยคิดเป็นร้อยละ 12.0

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งในช่วงระหว่างการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ควรจัดสถานที่ในการช่วยเหลือในการปฐมพยาบาลที่เหมาะสมให้กับเด็กออทิสติกหากเกิดเหตุฉุกเฉินคิดเป็นร้อยละ 38.9 เห็นด้วยคิดเป็นร้อยละ 24.5 และไม่เห็นด้วยคิดเป็นร้อยละ 13.0

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการที่ผู้ปกครองเด็กออทิสติกสามารถเป็นส่วนหนึ่งในการเสนอแนวคิดในการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์คิดเป็นร้อยละ 50.9 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 19.0 และเห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 12.5

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ควรมีกิจกรรมเสริมในรูปแบบกิจกรรมบำบัดในรูปแบบต่าง ๆ ที่เหมาะสมให้กับเด็กออทิสติกคิดเป็นร้อยละ 46.3 ไม่เห็นด้วยคิดเป็นร้อยละ 19.9 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 16.7

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการที่ภาครัฐและเอกชนควรเอื้อต่อการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ของเด็กออทิสติกคิดเป็นร้อยละ 36.6 เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 26.4 และไม่เห็นด้วยคิดเป็นร้อยละ 14.4

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการที่มีหลักสูตรการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เฉพาะทางสำหรับเด็กออทิสติกในสถานศึกษาภาครัฐและภาคเอกชนคิดเป็นร้อยละ 34.7 เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 28.2 และไม่เห็นด้วยคิดเป็นร้อยละ 14.4

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์สามารถเป็นแนวทางที่ช่วยในการพัฒนาบำบัด และฟื้นฟูเด็กออทิสติกได้คิดเป็นร้อยละ 44.4 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งคิดเป็นร้อยละ 24.1 และไม่เห็นด้วยคิดเป็นร้อยละ 13.0

ข้อสรุปพบว่าในด้านความต้องการโดยรวมกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความต้องการให้การเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เป็นการเรียนรู้ที่สามารถส่งเสริมพัฒนาการเด็กออทิสติกได้ ซึ่งอยู่ในระดับ “มาก” คิดเป็นร้อยละ 53.7 ส่วนในด้านความคาดหวังพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคาดหวังเกี่ยวกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ว่าจะสามารถพัฒนาและส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกอยู่ในระดับ “มาก” คิดเป็นร้อยละ 62.5

ส่วนที่ 2 ทศนคติของกลุ่มผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่มีต่อความต้องการและความคาดหวังจากการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้

2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลกับความต้องการและความคาดหวังเกี่ยวกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติก

จากการศึกษาทัศนคติของกลุ่มผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่มีต่อความต้องการและความคาดหวังที่มีต่อการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกได้ศึกษาด้วยกัน 7 ประเด็น ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ข้อมูลเกี่ยวกับบุตร ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้ ซึ่งผลการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ทัศนคติที่มีต่อความต้องการต่อการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกทั้ง 7 ด้าน มีความต้องการโดยรวมในระดับ “มาก” เช่นเดียวกับทัศนคติที่มีต่อด้านความหวัง

เมื่อพิจารณาแยกรายประเด็น จะพบว่า มิติเรื่องเพศ พบว่า เพศชาย มีความต้องการและความคาดหวังที่มีต่อการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกในระดับ “มาก” คิดเป็นร้อยละ 53.7 และเพศหญิง ในระดับ “มากที่สุด” ร้อยละ 62.5

ด้านอายุ พบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างที่ช่วงอายุมากกว่า 45 ปี จะมีความต้องการและความคาดหวังที่มีต่อการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกในระดับ “มากที่สุด” ร้อยละ 71.1

ด้านสถานภาพสมรส พบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่ จะมีความต้องการและความคาดหวัง ที่มีต่อการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติก ในระดับ “มาก” ร้อยละ 55.0

ด้านข้อมูลเกี่ยวกับบุตร เช่น จำนวนบุตรทั้งหมด จำนวนบุตรที่เป็นออทิสติก อายุของบุตร ที่เป็นออทิสติก และลำดับที่ของบุตรที่เป็นออทิสติก พบว่า มีค่าเฉลี่ยด้านความต้องการและความคาดหวัง โดยรวมอยู่ในระดับ “มาก” เท่ากันคือ ร้อยละ 53.7 และร้อยละ 62.5 ตามลำดับ

ด้านระดับการศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษาระดับอื่นๆ จะมีความต้องการที่มีต่อการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติก ในระดับ “มาก” คิดเป็นร้อยละ 93.3 ส่วนด้านความคาดหวังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีมีความคาดหวัง ในระดับ “มาก” คิดเป็นร้อยละ 70.8

ด้านอาชีพ พบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้าง/อิสระ จะมีความต้องการที่มีต่อการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติก ในระดับ “มาก” คิดเป็นร้อยละ 70.8 ส่วนด้านความคาดหวังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่เป็นแม่บ้าน/พ่อบ้านนั้นจะมีความคาดหวังในระดับ “มาก” คิดเป็นร้อยละ 95.5

ด้านรายได้ พบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท จะมีความต้องการและความคาดหวังที่มีต่อการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติก ในระดับ “มาก” คิดเป็นร้อยละ 64.2

2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นและประสบการณ์ทางนาฏศิลป์กับความต้องการและความคาดหวังในการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติก

จากการศึกษาทัศนคติของกลุ่มผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่มีต่อความคิดเห็นและประสบการณ์ต่อการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกได้ศึกษาใน 5 ประเด็น ได้แก่

1. ความคิดว่าการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เป็นการเสริมสร้างประสบการณ์และเปิดโลกทัศน์การเรียนรู้ในการกล้าแสดงออก

2. มีความคิดว่าการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

3. เคยพาบุตรหลานที่เป็นออทิสติกเข้าชมและร่วมกิจกรรมการเรียนรู้เกี่ยวกับ

นาฏศิลป์

4. เคยมีความคิดที่จะพาบุคคลอื่นที่ไม่ใช่บุตรหลานของตนที่เป็นออทิสติกเข้าชมและร่วมกิจกรรมการเรียนรู้เกี่ยวกับนาฏศิลป์

5. เคยมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหา / ประเด็นและรูปแบบในการจัดแสดงทางนาฏศิลป์

ซึ่งผลการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ทัศนคติที่มีต่อความคิดเห็นและประสบการณ์ต่อการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกทั้ง 5 ด้าน มีความสัมพันธ์กับความต้องการโดยรวมร้อยละ 53.7 และทัศนคติที่มีต่อด้านความความคาดหวังร้อยละ 62.5

2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเกี่ยวกับการรักษาออทิสติกกับความต้องการและความคาดหวังในการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติก

จากการศึกษาทัศนคติของกลุ่มผู้ปกครองของเด็กออทิสติกที่มีต่อความเข้าใจเกี่ยวกับการรักษาออทิสติกกับความต้องการและความคาดหวังในการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกได้ศึกษาใน 5 ประเด็น ได้แก่

1. ความเข้าใจว่าออทิสติกสามารถรักษาให้หายได้อย่างสมบูรณ์ทางการแพทย์เท่านั้น
2. ความเข้าใจว่าการรับประทานยาจะทำให้หายจากอาการออทิสติก
3. ความเข้าใจว่าการเข้าร่วมกิจกรรมบำบัดต่าง ๆ อาทิ ดนตรีบำบัด อาชบาบำบัด ศิลปะบำบัด กิจกรรมบำบัด ฯลฯ มีส่วนสำคัญทำให้หายจากภาวะออทิสติก
4. ความเข้าใจว่าการเข้ารับการศึกษาในลักษณะการจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนร่วมมีส่วนสำคัญทำให้หายจากภาวะออทิสติก
5. ความเข้าใจว่าการที่ผู้ปกครองยอมรับและเข้าใจในลักษณะเฉพาะของออทิสติกมีส่วนสำคัญทำให้หายจากภาวะออทิสติก

จากผลการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ทิศนคติของกลุ่มผู้ปกครองของเด็กออทิสติกที่มีความเข้าใจเกี่ยวกับการรักษาออทิสติกกับความต้องการและความคาดหวังในการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกทั้ง 5 ด้าน มีความต้องการและความคาดหวังโดยรวมในระดับ “มาก” โดยมีค่าเฉลี่ยด้านความต้องการร้อยละ 53.7 และ ค่าเฉลี่ยด้านความคาดหวังร้อยละ 62.5 ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การถดถอยของสหสัมพันธ์ (Regression)

การวิเคราะห์การถดถอยของสหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับความเข้าใจเกี่ยวกับการรักษาออทิสติกกับความต้องการและความคาดหวังในการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติก โดยใช้ข้อมูลในส่วนของเพศ สถานภาพสมรส ข้อมูลเกี่ยวกับการมีบุตรที่เป็นออทิสติก คุณวุฒิการศึกษา อาชีพ และรายได้ ซึ่งเป็นตัวแปรที่มีความแตกต่างกันในการวิเคราะห์เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของข้อมูลในเชิงทั่วไป และสิ่งที่กำลังจะเกิดเกี่ยวกับความต้องการและความคาดหวังของกลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ความถดถอยของผลการศึกษาเกี่ยวกับความต้องการและความคาดหวังเกี่ยวกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกโดยมีตัวแปรอิสระ คือ เพศ (อ้างอิง : เพศชาย) อายุ สถานภาพสมรส (อ้างอิง : หม้าย / หย่าร้าง) จำนวนบุตรทั้งหมดจำนวนบุตรที่เป็นออทิสติกอายุบุตรที่เป็นออทิสติกลำดับที่ของบุตรที่เป็น ออทิสติก ระดับการศึกษา (อ้างอิง : สูงกว่าปริญญาตรี) อาชีพหลัก (อ้างอิง: แม่บ้าน / พ่อบ้าน) จำนวนครั้งในการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ต่อเดือน (อ้างอิง : 3 ครั้ง) จำนวนเวลาที่ใช้ในการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ (อ้างอิง : 1 ชั่วโมง) วันที่สะดวกในการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ (อ้างอิง : วันจันทร์ - ศุกร์) นาฏศิลป์ที่เคยได้เรียนรู้ (อ้างอิง : รำวงมาตรฐาน) ซึ่งมีตัวแปรตามในการศึกษาวิจัย ได้แก่ ผลการศึกษาความต้องการและความคาดหวังของผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่มีต่อการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติก

จากข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการ พบว่า ตัวแปรเพศ สถานภาพสมรส จำนวนบุตรทั้งหมดอายุบุตรที่เป็นออทิสติก อาชีพ และรายได้ มีตัวแปรซึ่งมีอิทธิพลต่อความต้องการอย่างมีระดับนัยสำคัญซึ่งสามารถอธิบายได้ ดังนี้

เพศของผู้ตอบแบบสอบถาม (อ้างอิง : เพศชาย) มีความสัมพันธ์เชิงถดถอยเกี่ยวกับความเข้าใจเกี่ยวกับการรักษาออทิสติกกับความต้องการและความคาดหวังของผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่มีต่อการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกในทางตรงกันข้าม กล่าวคือ ยังมีเพศชายมากเท่าใดก็ยังมีคะแนนของความเข้าใจเกี่ยวกับการรักษาออทิสติกกับความต้องการและความคาดหวังของผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่มีต่อการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกน้อยลงเช่นเดียวกับอาชีพ (อ้างอิง : แม่บ้าน/พ่อบ้าน) และตัวแปรรายได้จะยิ่งให้คะแนนความเข้าใจเกี่ยวกับการรักษา

ออทิสติกกับความต้องการ และความคาดหวังของผู้ปกครองของเด็กออทิสติกที่มีต่อการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกน้อยลง

อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งเป็น 3 ประเด็น ที่มีผลความต้องการและความคาดหวัง เกี่ยวกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติก ได้แก่ ด้านข้อมูลส่วนบุคคล ด้านความคิดเห็นและประสบการณ์ และความเข้าใจเกี่ยวกับการรักษาออทิสติก ซึ่งพบว่า

ด้านข้อมูลส่วนบุคคล : เพศ อายุ สถานภาพสมรส ข้อมูลเกี่ยวกับบุตร ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ มีความสัมพันธ์กับความต้องการและความคาดหวังเกี่ยวกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติก โดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นที่มีต่อความต้องการและความคาดหวังต่อการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ในกลุ่มเด็กออทิสติก โดยรวมอยู่ในระดับ “มาก”

ข้อมูลส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ และ สถานภาพสมรส มีค่าเฉลี่ยด้านความต้องการและความคาดหวังโดยรวมในระดับมาก เท่ากันคือ ร้อยละ 53.7 และร้อยละ 62.5 ตามลำดับ

ข้อมูลส่วนบุคคลด้านบุตร เช่น จำนวนบุตรทั้งหมด จำนวนบุตรที่เป็นออทิสติก อายุของบุตรที่เป็นออทิสติกและลำดับที่ของบุตรที่เป็นออทิสติก พบว่า มีค่าเฉลี่ยด้านความต้องการและความคาดหวังโดยรวมอยู่ในระดับมากเท่ากันคือร้อยละ 53.7 และร้อยละ 62.5 ตามลำดับ

ข้อมูลส่วนบุคคลด้านระดับการศึกษา พบว่า ค่าเฉลี่ยด้านความต้องการและความคาดหวังโดยรวมอยู่ในระดับมากเท่ากันคือร้อยละ 53.7

ข้อมูลส่วนบุคคลด้านอาชีพและรายได้ พบว่า ค่าเฉลี่ยด้านความต้องการและความคาดหวังโดยรวมอยู่ในระดับมาก เท่ากัน โดยมีค่าเฉลี่ยด้านความต้องการร้อยละ 53.7 และ ค่าเฉลี่ยด้านความคาดหวังร้อยละ 62.5 ตามลำดับ

ด้านความคิดเห็นและประสบการณ์ทางนาฏศิลป์ : ความคิดเห็นและประสบการณ์ทางนาฏศิลป์ มีความสัมพันธ์กับความต้องการและความคาดหวังเกี่ยวกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติก จากการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นและประสบการณ์ทางนาฏศิลป์ที่มีต่อความต้องการและความคาดหวังต่อการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกใน 5 ประเด็น มีดังนี้

1. มีความคิดว่าการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เป็นการเสริมสร้างประสบการณ์และเปิดโลกทัศน์การเรียนรู้ในการกล้าแสดงออก
2. มีความคิดว่าการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
3. เคยพบบุตรหลานที่เป็นออทิสติกเข้าชมและร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับนาฏศิลป์
4. เคยมีความคิดที่จะพบบุคคลอื่นที่ไม่ใช่บุตรหลานของตนที่เป็นออทิสติกเข้าชมกิจกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับนาฏศิลป์
5. เคยมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหา / ประเด็นและรูปแบบในการจัดแสดงทางนาฏศิลป์

ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยด้านความต้องการและความคาดหวัง ผลรวมอยู่ในระดับ “มาก” เท่ากัน โดยมีค่าเฉลี่ยด้านความต้องการ ร้อยละ 53.7 และ ค่าเฉลี่ยด้านความคาดหวังร้อยละ 62.5 ตามลำดับ

ด้านความเข้าใจเกี่ยวกับการรักษาออสติก : ความเข้าใจเกี่ยวกับการรักษาออสติก ความสัมพันธ์กับความต้องการและความคาดหวังเกี่ยวกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออสติก โดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อความเข้าใจเกี่ยวกับการรักษาออสติกกับความ ต้องการและความคาดหวังเกี่ยวกับการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออสติก โดยรวมในระดับ “มาก” ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. ความเข้าใจว่าออสติกสามารถรักษาให้หายได้อย่างสมบูรณ์ทางการแพทย์เท่านั้น
2. ความเข้าใจว่าการรับประทานยาจะทำให้หายจากอาการออสติก
3. ความเข้าใจว่าการเข้าร่วมกิจกรรมบำบัดต่างๆ อาทิ ดนตรีบำบัด อาชบาบำบัด ศิลปะ บำบัด กิจกรรมบำบัด ฯลฯ มีส่วนสำคัญทำให้หายจากภาวะออสติก
4. ความเข้าใจว่าการเข้ารับการศึกษาในลักษณะการจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนร่วม มีส่วนสำคัญทำให้หายจากภาวะออสติก
5. ความเข้าใจว่าการที่ผู้ปกครองยอมรับและเข้าใจในลักษณะเฉพาะของออสติกมีส่วน สำคัญทำให้หายจากภาวะออสติก

กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเกี่ยวกับการรักษาออสติกกับด้าน ความต้องการและความคาดหวังโดยรวมอยู่ในระดับ “มาก” เท่ากัน โดยมีค่าเฉลี่ยด้านความต้องการ ร้อยละ 53.7 และ ค่าเฉลี่ยด้านความคาดหวังร้อยละ 62.5 ตามลำดับ ด้วยข้อจำกัดบางประการในช่วงเวลาของการ จัดเก็บข้อมูล ส่งผลให้กลุ่มประชากรที่จะศึกษา คือ ผู้ปกครองมีจำนวนน้อยจึงทำให้การเก็บข้อมูลได้ไม่ ครบถ้วนตามที่กำหนดไว้จำนวน 250 ชุด หากแต่จำนวนแบบสอบถามที่เก็บมาได้มีจำนวน 216 ชุด นับเป็น จำนวนที่มากเพียงพอและสามารถเป็นตัวแทนของข้อมูลที่จะนำมาศึกษาวิจัยได้ นอกจากนี้ ข้อจำกัดที่เกิดขึ้น มีส่วนให้ค่าความสัมพันธ์ Durbin Watson ของความต้องการและความคาดหวังมีค่าเท่ากับ 1.636 และ 1.720 ตามลำดับ ซึ่งไม่เกิน 1.732

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการดำเนินการจัดทำวิจัยในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับแนวนโยบายของรัฐสู่การปฏิบัติในการ พัฒนาการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์นอกชั้นเรียนให้กับเด็กพิเศษประเภทออสติกและเด็กพิเศษกลุ่มอื่น ๆ
2. ควรส่งเสริมและสนับสนุนในการวิจัยการสร้างพื้นที่การเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ให้กับกลุ่มเด็ก พิเศษประเภทออสติกและเด็กพิเศษกลุ่มอื่น ๆ
3. ควรมีการวิจัยในประเด็นเดียวกันนี้ในพื้นที่ต่าง ๆ นอกเขตกรุงเทพมหานคร

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- จริลักษณ์ รัตนพันธ์. (2559). *ทว่าอย่างไรเมื่อได้สอนเด็กพิเศษ* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิตติรัตน์ พุกจินดา. (2545). *เรื่องธรรมดาของออสติก*. สมุทรสาคร: บริษัทพิมพ์ดี จำกัด.
- จิรนนท์ วีรกุล. (2559). *พัฒนาการผิดปกติที่พบบ่อยในเด็กแรกเกิด - 5 ปี*. พิษณุโลก: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย นครสวรรค์

เบญจมาศ พระธานี. (2554). *ออทิสซึม: การสอนพูดและการรักษาบำบัดแบบสหสาขาวิทยาการ*.

(พิมพ์ครั้งที่ 1). ขอนแก่น: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

รจนา สุนทรานนท์. (2551). *วิธีการสอนและเทคนิคการสอนนาฏศิลป์ไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ:

ศูนย์ปฏิบัติการพิมพ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุพัตรา วงศ์วิเศษ-แอนดราดี. (2560). *พฤติกรรมและอารมณ์ในเด็กออทิสติก* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ:

โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อมรา กล้าเจริญ. (2535). *วิธีสอนนาฏศิลป์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

Philip Garner. (2009). *Special Educational Needs*. London: The Key Concepts.

Timmons, V., Breitenbach, M., & MacIsaac, M. (2006). *Educating children about autism in an inclusive classroom*. from <https://www.gov.pe.ca/photos/original/edautisminc.pdf> diakses unduh 15 november 2015).